

Gorm Gunnarsens budgettale 2008 (Enhedslisten) **Borgerrepræsentationssalen den 8. september 2008**

Socialdemokratiets Jan Andreasen mente i gårsdagens Politiken, at forudsætningen for den gode integration er begrænsningen af københavnernes muligheder for at gifte sig med mennesker, der ikke er fra EU. Andreasen forklarede fremgang for integrationen med, at Fogh-regeringen har gjort så meget for at holde ikke-europæere ude af den københavnske befolkningsmasse. Den forklaring holder IKKE. I stedet for at tage stilling til hvilken etnisk sammensætning københavnere bør have, ville jeg foretrække, at vi diskuterede, hvilke faglige kvalifikationer og hvilke arbejdspladser vi – og dermed mener jeg ALLE københavnere - har brug for i fremtiden. Vi har ikke brug for en politik, der starter med at definere etniske kriterier for adgang. Vi har brug for en politik, der starter med respekten for københavnernes etniske identitet, og som sætter ambitiøse mål for københavnernes læring og uddannelse.

Udviklingen af faglige kvalifikationer kræver trygge skoler og daginstitutioner, hvor alle børn behandles med respekt – og dermed kan udvikle det selvværd, som skal til for at klare sig i en storby. Respekt betyder, at børnenes særlige forudsætninger anerkendes. Anerkendelsen af det særlige ved den enkelte er ikke muligt at sikre i selv det bedst opstillede udbudsmateriale. Bespisning af småbørn er simpelthen ikke noget, der bør sættes på kontrakt med eksterne leverandører. Tæt kontakt med daginstitutionens øvrige personale og dens børn er forudsætningen for, at det personale, som har hovedansvaret for børnenes spisevaner, kan fungere optimalt.

Udbud og udlicitering i kommunens nære omgang med borgerne vil uvilkårligt bryde nærheden og skabe distance. Udlicitering vil sende et signal til borgerne om, at vi faktisk ikke kerer os tilstrækkeligt om dem, til at ville lytte til deres særlige behov. Vi vil gøre omsorg til en metervare i

stedet for en relation. Når flertallet i BIU i disse måneder overvejer at udlicitere jobcentre og beskæftigelsesindsats, vil det være meget svært at sikre respekten for de borgere, der kommer i kontakt med systemet.

På pladsen ved siden af Andreasens artikel var Borgmester Hougaard med til at kritisere regeringens meget omfattende dokumentationskrav til jobcentrene. Disse dokumentationskrav er jo uløseligt forbundet med at forberede udlicitering. Men kritikken af bureaukratiet rettedes ikke mod ondets vitterlige rod. Nemlig at staten pålægger kommunerne meget omfattende udgifter til kontrol og afrapportering for dermed at kunne bane vej for udlicitering. Udlicitering af den nære borgerkontakt er servicefordyrende og kvalitetsforringende.

Vores overborgmester lagde i sin tale vægt på, at integrationen skal fremme lige muligheder for alle. Det er et mål, som Enhedslisten deler.

Når kommunen ind imellem vedtager en politik der betyder ulige behandling af borgerne, vil vi gerne af med den politik. I dette skoleår er kommunen slået ind på en diskriminerende sprogpolitik. De historiske erfaringer med diskriminerende sprogpolitik er ikke gode.

For 32 år siden – i 1976 - skød det sydafrikanske politi over 500 skoleelever, der protesterede mod en diskriminerende sprogpolitik. Elevprotesterne blev begyndelsen til enden på apartheid-systemet. Det var også begyndelsen på mit eget politiske engagement. Jeg brød mig ikke om, at mine sydafrikanske kolleger blev myrdet – og jeg identificerede mig med deres ønske om lige adgang til uddannelse uanset etnisk herkomst og var med til at stifte Sydafrika Aktion.

Da Sydafrika Aktion 16 år senere – i 1992 – var blandt værterne for Mandela i København lykkedes det for os at organisere et besøg for Mandela på Gasværksvejens Skole på Vesterbro. Gasværksvejens Skoles

elever havde mange forskellige sprog. Derfor mente vi, at et besøg af en både populær og principfast mand, der havde sat sig for at bygge et ikke-racedelt land med elleve officielle sprog, kunne give dem det rygstød, der skulle til for at klare sig i et etsproget land, hvor det efterhånden var normalt at mobbe dem, der taler dansk med accent. Et par gange har jeg mødt tidligere elever, der sagde, at Mandelas besøg var et stort lyspunkt.

I Danmark har vi kun et officielt sprog, og mange får faktisk også lært et brugbart engelsk. Men skolen er klart for dårlig til at sikre, at alle har tre sprog. Jeg er af den opfattelse, at de ville være en meget stor fordel, hvis alle børn kunne dansk og fx vidste af håndens midterste finger faktisk har et navn der ikke er engelsk. Det ville også være en meget stor fordel for dem at vide at kommunikationen med indfødt engelsktalende bryder sammen, hvis de bruger den første stavelse i den i alment anvendte betegnelse for førnævnte finger. Endelig ville det være en fantastisk ting, og det er den centrale pointe, hvis skolen faktisk sikrede, at de kunne et tredje sprog. Dette tredje sprog kunne være tysk eller fransk, men jeg mener, at det bestemt lige så godt kunne være arabisk, tyrkisk, spansk eller kinesisk – og København er velsignet med mange børn, der har kompetencer i disse verdenssprog med hjemmefra. Der er i mine øjne kun ufornuftige grunde til, at disse sprog ikke er sidestillede og ligeværdige som tredjesprog.

Desværre er det sådan, at landets undervisningsminister med sin rigide tolkning af folkeskolelovens paragraf fem viser en særlig forkærlighed for denne ufornuft. Ufornuften burde dog kun være knyttet til den fløj, som siden 2001 har valgt diskrimination af ikke-europæere som politisk projekt. I juni måned 2008, 16 år efter Mandelas besøg på Gasværksvejens Skole, stemte alle partier undtagen Enhedslisten for at indføre brugerbetaling til modersmålsundervisning for ikke-europæere.

Det er diskrimination, når børn med europæiske modersmål kan få gratis undervisning, mens børn med ikke-europæiske modersmål må betale. Det er

ikke kun diskrimination. Det er også en bagstræberisk og konfliktfremmende sprogpolitik. Brugerbetalingen sender det signal, at samfundet opfatter ikke-europæiske sprogkompetencer som uanvendelige. Folk med lavt selvværd – og dem er der jo desværre mange af - kan derfor få det indtryk, at den med det brugerbetalte sprog forbundne etnicitet er mindreværdig. Jeg håber derfor, at budgetforhandlingerne kan lede til, at der findes fem millioner kroner i budgettet for 2009, så en afskaffelse af den diskriminerende brugerbetaling kan finansieres. Det vil signalere, at København er en by for alle os, der bor her og ikke kun for europæerne iblandt os.